

## Poeme de NEIL McCARTHY

traducere și prezentare de: DENISA DURAN

Neil McCarthy (n. 1979) este un poet irlandez din Cork, care trăiește în prezent la Los Angeles, SUA. A studiat literatură engleză la Universitatea Națională a Irlandei, pe care a absolvit-o în 2001, la Galway, și a început să scrie poezii pe măsură ce se implica tot mai mult în evenimentele culturale ale orașului, aflat, pe atunci, în plină dezvoltare din punct de vedere literar. A publicat trei culegeri de poezie, intitulate: *Voicing the Bell*, *Naked in Vienna* și *Seven Cities*. Poemele sale au fost publicate în peste treizeci de reviste internaționale, printre care: „The New York Quarterly”, „The SHOp” (Irlanda), „Magma” (UK), „Poetry Salzburg Review” (Austria) etc. A călătorit prin toată lumea, susținând un mare număr de lecturi publice în spații dintre cele mai diverse: librării, cafenele, ambasade, baruri și universități, în orașe precum New York, Los Angeles, Denver, Dublin, Cracovia, Budapesta, Viena și Melbourne. Selecții din poemele sale au fost traduse în sârbă și ungară. În 2013, a lansat un CD de spoken word, *Live in the Laden* (Preiser Records/Label08), înregistrat la Viena.

În aprilie 2014, Neil McCarthy a avut un turneu de lecturi de succes în patru orașe din România: București, Brașov, Sibiu, Cluj-Napoca, lectura din Brașov fiind organizată de revista „Astra. Literatură, artă și idei” și găzduită de Biblioteca Județeană Brașov. Performance-urile din România au avut loc în cadrul turneului internațional *Everyone here is a fugitive*, desfășurat în Irlanda, România, Ungaria, Austria, Croația, Slovenia și Cehia.

### Văduva

*Brașov*

E-un bărbat în geamul cafenelei,  
pare preocupat, de parcă  
ar căuta un algoritm în ploaie, sau  
ar alege numele copilului său nenăscut.

Istoria, gândește el, poate fi o curvă ticăloasă,  
dar știm cu toții asta.

Unii vor scrâșni din dinți când  
li se reamintește;  
alții se vor preface neștiutori în timp ce  
ridică preșul Europei și  
mătură praful sub Germania.

Ploaia e neîntreruptă,  
străzile din Brașov, liniștite,  
figura lui neafectată de  
aniversarea apropiată.

*Viena*

Lângă fântâna arteziană, în plin soare,  
cele mai căutate mese sunt întotdeauna cele de la umbră  
unde vânzătorii de reviste sunt necruțători –  
aici, o bătrână imigrantă mi-a pus în mână-un trandafir.

Douăzeci de ani de când a căzut Zidul;  
de când – eram copil pe-atunci – în ziua de Crăciun,  
pe ecranul televizorului meu s-a prăbușit Ceaușescu.  
Ne tăiam dinadins blugii-n genunchi,  
o-nregistram pe Sinead O’Connor de la radio.

În MuseumsQuartier, privind trandafirul  
asemeni văduvei înfășurate-n resemnare,  
m-am întrebat cât de departe am ajuns.

### A unsprezecea poruncă

Nu credeam c-o să-mi lipsească dangătul clopotelor de biserică  
aducându-mi aminte de-apostazia mea subită,  
auzindu-se vag peste zarva în care  
nici măcar păsările n-apucă să spună nimic.

Mă gândesc la bisericile protestante și la castanii  
ce le ascund, cu cărările lor din pietriș, mai  
puțin umblate decât ale surorilor catolice.  
În amintirea mea e întotdeauna sfârșit de octombrie.

În seara asta am mers prin vântul cel puternic;  
rafale neașteptate ce suflau cu plăcere  
pe strada unde palmierii își lepădau veșmântul.  
M-am luptat să o iau spre nord, pe Sunset, m-am uitat cum  
mașina de pompieri  
pătrundea printre semafoarele de pe Coronado,

am intrat într-un bar înainte să se termine  
*happy hour* și am văzut că proiectau *The Quiet Man* pe  
 peretele din spate, exact când să-l văd pe Seán Thornton cum  
 se apleacă pentru un sărut; Mary Kate, tumultuoasă ca o  
 furtună,  
 în singurătatea ademenitoare a cimitirului.

Hipnotizat de proiecție, mă uitam cum  
 priveliștea bruiată a trecutului meu se derula în tăcere,  
 pe perete, în Technicolor, perturbată din când în când de  
 alunecarea unei umbre aflate în trecere,  
 de o sirenă de pe stradă, după care întorci capul,  
 de jocul complicat de picioare al vântului lovind ușa în timp ce  
 Seán Thornton era trântit la pământ.

Mi-am dorit să fie el în locul meu, să schimbăm rolurile –  
 un irlandez nimicit de America,  
 încalcând toate poruncile, în afară de una.  
 Și aici, chiar dacă trebuie să *nu te plângi*  
*de vreme*, sunetul traficului bate darabana  
 intens ca ploaia adusă de vântul de sud-vest,  
 în timp ce noi punem degetul la buze  
 să oprim îndrumarea greșită a zeilor.

### Vin și trec

Aș putea să vin aici ca un străin și s-o  
 iau de la capăt într-un hanorac galben  
 de turist, mângâiat  
 de ploaia fină de iulie.

Dacă aș sta puțin mai mult,  
 poate că vânzătorii de suveniruri, cei lingușitori  
 mi-ar recunoaște zâmbetul  
 și mi-ar face cu mâna.  
 Apoi, aș trăi aici  
 și mi-aș petrece timpul pe la mese  
 unde cafeaua vine și se face nevăzută,

scriind scrisori celor de-acasă,  
 slăvindu-mi noul meu cămin,  
 în timp ce anotimpurile vin și trec  
 și-ajung la cincizeci-și-unu de ani.

Poate c-atunci aș dispărea  
 și aș putea veni aici ca  
 amintire, descris de  
 fiul meu, la o masă,

unde cafeaua vine să se facă nevăzută  
 și ploaia fină de iulie  
 mângâie hanoracele  
 altora.

### Delectarea, sub formele ei crude

1.

Epuizat, răstignit pe saltea,  
 cu genunchii atârându-mi peste marginea patului, parcă eram  
 un îneecat plutind la  
 suprafața apei.

Am auzit sirenele, când mă scufundam, și am văzut  
 o femeie ce-ncerca să mă prindă de brațele-agitate, să le  
 oprească-ncet, și am simțit pe buze-un gust de zahăr  
 când am încetat să simt gustul de sare.

2.

Poate că sunt depășit, sau am devenit  
 detașat, stând la coadă, murmurând te rog și  
 mulțumesc, în locul celor din fața mea.

În parcare, mă uit cum ceața se rostogolește  
 de pe muntele San Gabriel, ca o avalanșă  
 hotărâtă să îngroape mașinile sub ea.

3.

La stânga și la dreapta mea, șoferii navetiști, morți, duși de ape,  
 în timp ce eu plutesc pe spate și mă uit la cer,  
 așteptând vreun mesaj;

măcar un semn cu capul, să știu că nu-i nimic dacă  
 sunt singurul care mai zâmbește, și-atunci, cu buzele albastre,  
 aș rosti vechile formule de politețe.